

פרק 1

החזרה הביתה

כשדמעות חונקות את גרונה, פוסעת אושרת בדרכה לעלות למטוס, לטיסה הארוכה מפלורידה - הביתה. נרגשת. מחשבות רבות מתרוצצות במוחה. קולה של בתה עדיין מהדהד בראשה. "אמא, תראי שיהיה לך טוב בארץ". בלבה כעס רב. לא כך רצתה לשוב ארצה, תיק צד על כתפה ובידה מזוודה קטנה על גלגלים.

"ברוכה הבאה לישראל," ברכה אותה הדיילת בפתח המטוס.

המילים ריגשו אותה עד דמעות.

"תודה," ענתה ונכנסה פנימה, מחפשת את מושב מספר עשרים ושלוש. במושב הסמוך ישבה אשה צעירה שנשאה ראש וחייכה חיוך יפה להדהים. עיניה היו תכולות ושיערה השחור אסוף לאחור. "נעים מאוד, אני אושרת," הציגה את עצמה בפניה.

"את יפה כל-כך," מיהרה להוסיף.

"תודה, אני מור, גם לי נעים מאוד," חייכה בחזרה חזרה, מופתעת. "קיויתי שיתמזל מזלי לשבת ליד בחורה נחמדה. לשמחתי, קיבלתי

את מבוקשי." שתייהן חשו כאילו הן מכירות זו את זו מזה זמן רב והשיחה קלחה.

"היית בטיול או שאת מתגוררת בפלורידה?" שאלה אושרת את מור.
"הגעתי הנה לפני חודשיים. ניסיתי את מזלי בעבודה בדוכנים, במכירת מוצר חדש מים המלח."
אושרת הקשיבה בחיוך.

"כן, אני מכירה את הדוכנים האלה. יורדים רבים עוסקים בתחום הזה ברחבי המדינה. כולם מנסים את מזלם. יש שמצליחים ויש שיותר קשה להם."

"אצלי היה בסדר. עבדתי יפה, אבל הרגשתי שלא אוכל להמשיך. אני חוזרת הביתה, אל אמא ואבא. הגעגועים להורים ולמשפחה שלי קשים מדי. מחיר הפרידה היה יקר מדי עבורי."

ניכר היה שמור מאושרת ונרגשת לחזור לחיק משפחתה. צעד חכם, חשבה אושרת לעצמה. הן דיברו וצחקו, ולאחר שיחה ארוכה התעייפה מור ופרשה לישון. אושרת לא הצליחה להירדם. מחשבות רבות התרוצצו בראשה. הרגשתה לא דמתה לזו של מור. משפחתה לא מחכה לה. הוריה נפטרו לפני שנים רבות. אחיותיה ואחיה אפילו אינם יודעים שהיא חוזרת ארצה, אחרי עשרים וחמש שנים. רק אחותה הבכורה יודעת. הן שמרו על קשר במשך כל השנים הללו. אושרת לא ישנה יומיים לפני הטיסה ועדיין קשה לה להירדם. היא עייפה ותשושה ממאורעות החודשים האחרונים. ההתרגשות והחששות מהעתיד אינם נותנים לה מנוח - מיום שירדו מן הארץ, לא ביקרה בה ולו פעם אחת!

היא חשה צורך עז לשתף את חברתה הוותיקה, מרגלית, ברגשותיה הקשים. באותו בוקר, כשנפרדו, אחרי שאכלו יחד ארוחת בוקר במסעדה שאהבו, אמרה מרגלית: "כתבי לי על כל הרגעים האחרונים בשדה התעופה. הבטיחי לי."

"אני מבטיחה", השיבה, והמשיכה בבכי, "מרגלית, הפרידה מבתי, מישל ומבני דניאל, מחתני ומשני נכדיי, ירין ושון, קשה כל כך..."
דמעות זלגו מעיניה כשדמיינה את פניהם. לא כך רצתה לחזור הביתה. לא כך. היה הרבה בכי שם, בשדה התעופה. במיוחד מצדו של דניאל, הבן המסור, אשר אותו נהגה לכנות - "יפה הנפש שלי".
הקשר ביניהם הדוק במיוחד. הבת, מישל, צחקה,
"אמא, אל תדאגי כל-כך. יהיו לך חיים טובים בארץ. אל תתרגשי.
אנחנו נגיע בקרוב מאוד. סעי לך לאבא. הוא מחכה לך שם, אוהב ומתגעגע."

הדמעות שוב זולגות על לחייה, כשהיא נזכרת בבכיים של נכדיה שקראו: "סבתא, סבתא, אל תעזבי!" אין מילים לתאר את הרגשתה באותם רגעים. זו הפעם הראשונה בחייה שנפרדה מהם.
"מרגלית, את חברתי הטובה מזה שנים רבות. את יודעת כמה זה קשה לי. את מכירה אותי טוב יותר מכל אחד אחר. רק את תביני!"
היא סגרה את המחברת והניחה אותה בתיק, כשהיא חשה עייפות נוראה. שוב, מנסה להירדם. בדמיונה, ראתה את הנחיתה ואת בעלה האוהב, המחכה חודשיים תמימים רק לה. שקט במטוס. רוב הנוסעים ישנים. "רק אני לא מצליחה להירדם," חשבה לעצמה ושקעה בהרהורים.

"נרדמת?" שאלה מור.

"אני לא מצליחה," ענתה אושרת.

"יש לי רעיון," אמרה מור, "אני רוצה לאפר אותך, כדי שתיראי במיטבך כשבעלך יפגוש אותך." היא פתחה את ערכת האיפור האישית שלה והחלה לאפר אותה ביד מנוסה. אושרת הביטה במראה. האיפור היה מושלם.

"תודה לך, יקירתי," אמרה.

"למי את כותבת?" שאלה מור.

"לחברתי מזה שנים וגם לעצמי. אני אוהבת לכתוב במילים חוויות שאני חווה."

ארוחת הבוקר הוגשה על-ידי דיילות חייכניות.

אושרת סיימה לאכול ומיד המשיכה לכתוב:

"מרגלית יקרה, אני לא יודעת מה צופן לי העתיד. מתי נראה שוב. את הרי יודעת שאני לא אוכל לשוב לאמריקה לעולם. אני מלאת תקווה שתבואי לבקר, כמו שהבטחת. אני מקווה שתשמרי על דניאל שלי. אנא ממך, שמרי על בני דניאל, אהבת חי. את יודעת עד כמה אנחנו קשורים. מי יודע, אולי דניאל ועופרה שלך יינשאו ביום מן הימים... אני אחכה לילדיי בארץ. אני יושבת במטוס שנושא אותי למסע של חי... הו, מרגלית, בדרך למטוס חשבתי לעצמי: אולי אחזור בי. הבכי של הנכדים היה קשה מנשוא. מרגלית, איך עוזבים? איך עושים דבר כזה? גייסתי את כל כוחי. שכנעתי את עצמי שאני אשה חזקה. אני סוגרת דלת של עשרים וחמש שנות גלות ופותחת לרווחה דלת חדשה בישראל. אני שמחה מאוד לחזור הביתה. ההתרגשות רבה מדי. את יודעת שעמי, בעלי, מחכה ליום הזה."

אושרת סיימה. לפני שקיפלה את המכתב הוסיפה הבטחה לחברתה כי תמשיך לכתוב לה בקרוב.

הנחיתה קרובה. קרובה מאוד. בלב נרגש ניגשה לחדר השירותים כדי להחליף בגדים ולהסתרק. בדרכה החוצה, נזכרה בפרידתה מבעלה. חודשיים שלמים שלא התראו. כיצד קרה הדבר? הרי עד אז לא נפרדו ולו ליום אחד.

היא עשתה את דרכה לעבר מסוע המזוודות. אנשים רבים התקבצו סביב. והנה הוא, הנה עמי, ניצב שם. היא רואה אותו, מנופף לה לשלום. עמי קיבל אישור לקבל את פניה באזור הזה. אושרת הניחה את תיק הצד ואת המזוודה הקטנה על הרצפה, ונופפה בשתי ידיה

לשלום. בחיך גדול רץ עמי לעברה והם התחבקו והתנשקו ארוכות. הוא מיהר להגיש לה את הטלפון הנייד שלו. מישל ודניאל היו מהעבר השני.

"אמא, איך היתה הטיסה?" שאלו.

"ארוכה מדי." דניאל ומישל צחקו.

"איך אבא מרגיש?"

"עכשיו, כשאני כאן, הוא מרגיש מצוין." שניהם צעדו החוצה. ברחבת ההמתנה ראתה אושרת את אחותה, אסתר, עומדת ומצפה וזר פרחים מרהיב בידה. אושרת נפלה לזרועותיה בפרץ של דמעות. שתי האחיות לא פסקו מלנשק זו את זו שעה ארוכה. הן לא התראו עשרים וחמש שנים! ההתרגשות היתה רבה. אחיו של עמי ונשותיהם התקרבו. זאב, אחיו הבכור, קידם את פניה בברכה, "ברוכה הבאה לישראל".

כולם התבגרו. פה קמטים, שם שיער שיבה. גם אושרת התבגרה. השנים הרבות שעברו נתנו בה את אותותיהן. וכל כך הרבה השתנה כאן, בישראל. אושרת היתה מעט המומה. בני המשפחה נראו מבוגרים מדי ביחס לגילים ולגיסותיה, כך נדמה לה, פנים נפולות. היא הסתירה את אכזבתה. גם אחותה, אסתר, בגרה מאוד.

משדה-התעופה נסעו כולם לביתה של אסתר לארוחת צהריים. הארוחה היתה נהדרת. אסתר ידועה בתבשיליה הטעימים ורוב שנותיה עבדה כטבחית במוסדות לימוד.

היה זה חודש פברואר, חורף בארץ. השבת נכנסת בשעה מוקדמת. אושרת נפרדה מאסתר בהבטחה שבמוצאי שבת הם יגיעו לארוחת ערב, לפגוש את ילדיה של אסתר, שהיו ילדים קטנים כשעזבה והיום כולם נשואים ולהם ילדים משלהם - נכדיה של אסתר, שאושרת לא הכירה מעולם. כשאושרת עזבה את הארץ, היא השאירה אחיות צעירות מטופלות בילדים קטנים. היום המצב שונה. האחיות הפכו לסבתות לנכדים בוגרים.

התרגשות הציפה את לבה ברגע שראתה את ההרים בכניסה לירושלים. הדרך מדהימה.

אושרת נזכרה בחברתה מרגלית, שתמיד חלמה להגיע לירושלים ולראות את פניה של אושרת, כשתראה שוב את העיר שבה גדלה. היא חייכה לעצמה, מאושרת. עמי הביט באשתו המוקסמת.

"את לא תכירי את העיר שבה גדלנו," אמר עמי. "העיר גדלה מאוד בשנים שלא היינו כאן. רחובות חדשים. ישובים חדשים. הנופים בעיר הזאת פשוט מהממים." השלג, שירד כמה ימים קודם לכן, היה מונח עדיין על פסגות ההרים והוסיף נופך של יופי לעיר. נשימתה נעתקה. הם הגיעו למלון המלך דוד. עמי החליט שיבלו את השבת הראשונה לשובה לארץ בבית-המלון היוקרתי בבירה. אושרת התלהבה. אושרת תמיד מתלהבת - הכול יפה בעיניה. הסוויטה שקיבלו היתה יפהפיה. המיטה היתה גדולה. על שולחן קטן היו מונחים בקבוק שמפניה משובח וסלסלת פירות טריים, לצד צלוחית מלאה בשוקולדים תוצרת הארץ. היא לקחה לעצמה תות-שדה, ברכה "שהחיינו" וניגשה לחלון. את הנוף שראתה, נוף חומות ירושלים המוארים, לא תשכח לעולם. עמי היה גאה על כך שהם אורחים במלון זה. בצעירותו עבד כאן והיום הוא שב כאורח. באותם ימים עבד כמלצר בחדר האוכל במשך תקופה קצרה בת כמה חודשים. הוא הרי מתקשה להחזיק מעמד בעבודה קבועה. קשה לו לעבוד תחת הנהלה. עמי צריך להיות עצמאי, כי הוא אינו מקבל פקודות מאף אחד.

אושרת יצאה מהמקלחת. הוא חטף אותה והשליך אותה על המיטה, מחבק אותה בחום, מנשק כל איבר בגופה. הגעגועים הטריפו אותו. הם תינו אהבים שעה ארוכה ונרדמו.

"אושרת, צריך להתכונן לארוחת הערב," אמר עמי והדליק את האור. אושרת פקחה את עיניה ולא זכרה היכן היא. היא הביטה בעמי. "את כאן, לידי, בארץ," הרגיע אותה. אושרת חייכה והחלה להתכונן לקראת

ארוחת הערב. הם עזבו את בית-המלון במכונית קטנה שעמי שכר. היה חשוך, קור כבד שרר וגשם קל טפטף. עמי הפעיל את מערכת החימום. "קר מאוד בארץ. היה לי קשה להתמודד עם זה. המים בברזים קפואים. אנחנו כבר לא רגילים לחורף קשה."

"נלמד להתמודד," צחקה אושרת.

"כן," ענה עמי, "נתרגל אט-אט למצב החדש."

"הכול כל-כך קטן," אמרה אושרת, "המכונית, אפילו המעלית בבית-המלון קטנה מדי. עמי, ראית את תנור האפיה בביתה של אחותי, אסתר?" עמי צחק.

"אושרת, אנחנו כבר לא באמריקה, שם הכול קינג-סייז."

הוא לחץ על פעמון השער בביתם של אחיו, עופר ואשתו, לילך. השער נפתח והם עלו במדרגות שהובילו לגינה יפה ומטופחת. אושרת הביטה סביבה.

"הבית מרשים מאוד," אמרה.

"כן," ענה עמי. "עופר מצליח. יש לו בית גדול." לילך פתחה את דלת הבית וקראה בקול, "ברוכים הבאים." היא לקחה את אושרת לסיוור בביתה. היתה שם מעלית שירות שגרמה לאושרת לצחוק.

"כן, עופר אוהב פינוקים מסוג זה. הוא לא השתנה. הוא עדיין אוהב את החיים היפים."

שולחן השבת היה ערוך להפליא. שלושת ילדיהם של עופר ולילך עלו מהקומה התחתונה. אושרת זכרה אותם כילדים קטנים, מאז נולדו באמריקה. הם חזרו ארצה לפני ארבע-עשרה שנים. גלעד גדל להיות בחור מתוק, אדווה נעשתה בחורה יפהפייה, רזה וקטנטונת ולורן, בת הזקונים, דמתה מאוד לסבתה, אמו של עמי. שיער שחור ארוך. פנים מתוקות. ילדה יפה.

"אני זוכרת אתכם קטנים כל-כך," חיבקה אותם אושרת, "אני זוכרת את מעשי הקונדס שלכם. הייתם שובבים מאוד." הילדים צחקו וביקשו

לשמוע עוד. אושרת סיפרה על כל התעלולים שזכרה מימי ילדותם והצחיקה אותם עד דמעות. עופר נטל את כוס הקידוש בידו. כולם עמדו בדממה. דמעות החלו זולגות מעיניה של אושרת. זו השבת הראשונה שילדיה אינם סביב שולחן השבת... עמי הביט בה וחיבק את כתפיה.

"אל תבכי, הילדים יגיעו בקרוב," לחש לה.

לילך הגישה את המנה הראשונה: דג מבושל חריף בסגנון מרוקאי. סלטים מכל הסוגים הונחו על השולחן. ארוחה מסורתית מהסוג שאושרת אוהבת מאוד. כולם העלו זיכרונות מהשנים שבהן גרו בשכנות בארצות-הברית. בסוף הארוחה עברו הכול לחדר האורחים המרווח ולילך הגישה מיני קינוחים שונים, וניגשה לשפות את הקומקום ולהכין תה חם. עופר הדליק את מכשיר הטלוויזיה לשמיעת מהדורת החדשות.

"שנים שלא שמעתי חדשות בעברית," אמרה אושרת.

"אושרת, בימים הקרובים הכול יראה לך מוזר," אמר עמי.

"נכון, אני מודעת לשינוי, אני אתרגל." ענתה. כעבור זמן מה חשה כיצד העייפות פושטת בכל גופה.

"תודה על הארוחה, היה נהדר."

"אנחנו מחכים לכם מחר לארוחת צהריים," אמרה לילך.

"נגיע," הבטיחו עמי ואושרת. בדרך חזרה לבית-המלון הביטה אושרת מחלון המכונית על הנוף המדהים. "כמה שירושלים יפה בלילה, עמי," אמרה.

"מחר בערב אקח אותך לתצפית, כדי שתוכלי לראות את ירושלים מזווית אחרת," הבטיח לה עמי. כשהגיעו לחדרם פשטה את בגדיה ומיהרה אל המיטה.

"עייפה?" ספק שאל- ספק קבע.

"עייפה היא מילה קלה, עמי, אני תשושה."

הוא שכב לצדה.

"התגעגעי כל-כך. אני רוצה לנשום אותך. היה לי קשה בלעדייך. חיי בחודשיים הללו היו סיוט מתמשך, " אמר. אושרת הביטה בו. "עמי, אתה יודע כמה קשה היה לי בחודשים אלו. לא היה לי אפילו זמן להתגעגע. לסיים חיים שלמים בארצות-הברית בתוך חודשיים. אני חושבת שעמדתי יפה במשימה, לא?" הוא נישק אותה שוב. "כן. אני יודע עד כמה את חזקה, במיוחד במצבי לחץ כאלה. אני חלש ממך בהרבה. " מחובקים, נרדמו כל אחד עם מחשבותיו.

למחרת התעוררה מוקדם מהרגיל, נרגשת, ולא היתה מסוגלת להמשיך ולישון. הם התכוננו לצאת לטייל. מחלון המכונית ראתה שכונות מוכרות, אבל לא היתה בטוחה היכן היא נמצאת. "עמי, המקום מוכר לי מאוד, היכן אנחנו?" שאלה. "את לא מזהה? בואי, אני רוצה להראות לך דבר-מה." אושרת ראתה בניין דירות ישן. "עמי, אל תמתח אותי,"

"הביטי אל החלון, אושרת. הנה היא, תולה כביסה, את רואה?" אושרת צחקה וצעקה: "יו-הו. מיקי, אני כאן!" הכביסה נשמטה מידיה של מיקי, חברתה הטובה עוד מימי הילדות. אושרת ומיקי היו יחד בגן ובבית-הספר היסודי. יחד עברו דרך ארוכה וכל השנים הקפידו לשמור על קשר חם. ההתרגשות היתה רבה. מיקי לא האמינה שאושרת ניצבת מולה. "אני מקווה שכעת לא אאבד אותך שוב. שנים רבות חיכיתי לשובך ארצה."

אושרת ועמי חשבו להתמקם באילת, שמזכירה להם את המקום אשר ממנו הגיעו, אבל כשאושרת הגיעה לירושלים היא הרגישה שירושלים מושכת אותה בחוזקה לשורשים וידעה שלא תעזוב. זו

הפעם הראשונה שאושרת החליטה ועמי הסכים. לאחר ימים אחדים, מצאו את אשר חיפשו, דירת-גג יפהפייה. ממרפסת הדירה נשקף נוף המדהים של העיר. כעת נותר רק לחכות להגעתה של המכולה שאושרת שלחה ארצה, עם כל החפצים והרהיטים. בעודם ממתנינים למטען שיגיע, טיילו בארץ. השינוי היה עצום. אושרת אהבה את שראו עיניה.

בימים גשומים וקרים החליטו להישאר בביתם החדש כדי לנקותו. אושרת החליטה לשנות את צבעם של קירות הבית. בהתרגשות רבה לבשה בגדי עבודה. היא עבדה בחדר אחד ועמי - בשני. מדי פעם הציצו זה בזו, כדי לבדוק את כיצד הם מתקדמים. כל כך היו מרוכזים בעבודתם, עד ששכחו לאכול. בשעת צהריים שמעו צלצול בפעמון הדירה. בפתח עמדו עופר ולילך, מחייכים. לילך החזיקה סיר בידיה. "חשבנו שאתם עסוקים ועדיין אין לכם כלי בית, אז החלטתי לבשל לכם מרק שאתם אוהבים, בימים קרים אלו." אושרת נישקה את לילך והודתה לה. לא היה שולחן ולא היו כסאות. לילך הביאה עמה צלחות וכפות.

"נצטרך לאכול בעמידה," אמרה אושרת ודמעות בעיניה. הגעגועים לילדים ולנכדים היו קשים מאוד עבורה. היא ניסתה להיות עסוקה, כדי לא לחשוב על הילדים. לבסוף היתה הדירה מוכנה לקראת המטען שאמור להגיע בקרוב.

צלצול טלפון העיר את אושרת. לילך הזמינה אותם לארוחת בוקר. ביתם של עופר ולילך היה במורד הרחוב. עופר ועמי העלו זיכרונות מארוחות בוקר שאכלו באמריקה.

"כל-כך אהבתי את הבייגל עם הגבינה והלקס," אמר עופר. "למזלנו, המאפיה היתה בסמוך, כך שתמיד עמי הביא בייגל חם וטרי," אמרה אושרת. כולם צחקו. היו המון זיכרונות, חלקם טובים וחלקם פחות, שאושרת העדיפה שלא לזכור. הטלפון הנייד של עמי

צלצל. מחברת ההובלה הודיעו שהמטען הגיע.

בבוקר המחרת הקיצה אושרת מוקדם מהרגיל. בדרכם לנמל, צפו ועלו מחשבות רבות בראשה. נזכרה איך אספה את הריהוט של חדר השינה יחד עם בנה, דניאל, מהחנות. "מה הייתי עושה בלעדריך, אהבת חיי", אמרה לבנה.

"אמא, אעמוד לצדך לכל אורך הדרך. את לא לבד במערכה."
געגועים הציפו את לבה.

"כיצד יכולתי להיפרד מילדיי. לא החמצתי ולו יום בחייהם. איך נקלעתי למצב הזה?" שאלות רבות היו בלבה. כך רצה הגורל, חשבה לעצמה והתנחמה.

"את מרגישה טוב?" שאל עמי.

"כן, הגעגועים לילדים קשים, זה הכול."

עמי חייד. "הגעגועים קשים גם לי. אני לא ראיתי אותם כבר יותר מארבעה חודשים. הם יגיעו בקרוב, אל תדאגי," אמר, משך אותה אליו ונישק אותה על מצחה. "פותחים כעת את המכולה שלנו."
"הגיפ שייבאתם נשאר בנמל. אתם לא תוכלו לשחרר את הרכב. דניאל הוא הבעלים ורק הוא יוכל לשחרר אותו," נאמר להם. עמי היה מאוכזב.

"דניאל הוא עולה חדש עם זכויות. הוא לא יצטרך לשלם מיסים גבוהים."

אושרת ניגשה למשרד של חברת ההובלות וחתמה על טפסים לשחרור המטען. את הרכב אחסנו בנמל עד בואו של דניאל. לילך היתה במטבח, מרוקנת קופסאות ומארגנת את ארונות המטבח. בחורים צעירים עלו בזה אחר זה עם עוד ועוד ארגזים כבדים. הכול היה ארוז להפליא. מאורגן. כזאת היא אושרת, קפדנית מאוד. ימים רבים וקשים היו ולמרות הכול, אושרת לא נשברה ונלחמה בכל כוחה. היום מפרקים את המטען כאן, בדירתה בירושלים. הכול

אפשרי. מדי יום פרקו אושרת ועמי ארגזים ואושרת סידרה וארגנה את דירתה למופת. עמי התלהב מאוד כשראה את הרהיטים החדשים שאושרת בחרה.

בשעת ערב, ישבו במרפסת ולגמו כוס תה חם, מחכים למיקי שתגיע לביקור עם בנה הקטן, מיתר, בן הארבע.

"מיתר מזכיר לי את ירין שלי, הם בני אותו גיל," אמרה. מיקי צחקה. "אושרת, אנו בנות אותו גיל, לי יש בן זקונים בן ארבע ולך יש כבר נכד בן ארבע. את פשוט דהרת מהר מדי."

הן ישבו לשתות כוס תה בחברת עמי, לאחר שאושרת ערכה למיקי סיור בדירתה. אף אחד לא מרגיש את שמתחולל בלבה. למדה עם השנים לייפות את חייה, ידעה להסתיר היטב את רגשותיה. מעולם לא הודתה שחיי הנישואין שלה הם כישלון גדול. כל השנים ניסתה לשמור את ביתה מכל משמר והשלימה עם מר גורלה. היא לא ביקשה הרבה מהחיים, שמחה במה שהיה לה. כל מבוקשה היה שקט ושלווה. היא ידעה שהתדמית שבנתה אינה אמיתית, אבל סודה שמור רק לה. עמי היה שמח וטוב לב בערב ההוא. מאוחר יותר הם נכנסו לחדר השינה. עמי חיבק את אושרת ונרדם. אושרת חשבה על השיחה עם מיקי. יכול היה להיות אחרת. בלבה הפגוע קשות ידעה שהיא, הילדה העליזה ומלאת שמחת החיים, מכה על חטא.